

TALL BONES

Anna Bailey (1995, Bristol) bracht haar jeugd door in Gloucestershire. Ze studeerde Creative Writing aan de Universiteit van Bath en wilde journalist worden, maar vertrok uiteindelijk naar de Verenigde Staten, naar Texas en Colorado. De diepgelovige omgeving waar ze in terechtwam in Colorado beknelde haar zo dat ze in 2018 terugkeerde naar het Verenigd Koninkrijk – met genoeg inspiratie voor haar debuutroman *Tall Bones*.

Twitter: @annafbailey

Instagram: annabaileywrites

ANNA BAILEY

Tall Bones

roman

Vertaald door Kees Mollema

MERIDIAAN
UITGEVERS

2022

Voor de Bijbelcitaten heeft de vertaler de Bijbel uit 1951 gebruikt van het Nederlands Bijbelgenootschap, Amsterdam

De citaten op blz. 143 komen uit Walt Whitman, *Grashalmen* (*Leaves of Grass*), in de vertaling van Maurits Wagenvoort, Wereldbibliotheek 1917

Eerste druk januari 2022

© Anna Bailey 2021

© 2022 Nederlandse vertaling Kees Mollema

Oorspronkelijke titel *Tall Bones*

Oorspronkelijke uitgave Doubleday, Transworld Publishers

Omslagontwerp Nanja Toebak

Omslagbeeld © WAYHOME studio/Shutterstock

Foto van de auteur © Salt&Sea Photography Co

Typografie Wim ten Brinke

Drukwerk Wilco

ISBN 978 94 93169 61 6

NUR 302

www.meridiaanuitgevers.com

 @meridiaanuitgevers

 @meridiaanboeken

 @MeridiaanBoeken

 LinkedIn Meridiaan Uitgevers

Voor mijn moeder, Jane

1

Het geraas van het vreugdevuur is amper te horen door het geschreeuw van de jongens van het caravanpark en de schoolmeisjes die joelen en dansen in de schaduwen van de Tall Bones. Het is een avond, typerend voor een klein plaatsje – en hoewel niemand dit op dat moment weet, is het voor Whistling Ridge voorlopig de laatste – het soort plaatsje waar prairiewolven kauwen op sigarettenpeuken en roedels jongens janken naar de maan.

Aan de rand van het bos draait Abigail Blake zich om en glimlacht naar Emma. Deze herinnering aan Abigail blijft Emma bij, lang nadat al het andere is weggespoeld met drank: Abigail is lang en bleek als een baan maanlicht, met lang rood haar dat lichtjes krult in de vochtige lucht, de mouwen ver over haar handen getrokken, staat ze op de bal van haar voet, alsof ze elk moment kan wegsprinten.

‘Het komt wel goed,’ zegt ze. Haar ogen verraden haar, schieten heen en weer langs het bos. Het is nog maar begin september, maar in de bergen komt de herfst sneller en de vroeg invallende avond heeft de naaldbomen al aan het oog onttrokken, hun schaduwen worden slechts opgelicht door een enkele zaklamp.

‘Maar hoe kom je nu thuis?’ Het deukje in haar voorhoofd, denkt Emma, is precies groot genoeg voor mijn duim.

‘Em.’ Het is alsof ze opnieuw moet bedenken hoe ze moet glimlachen. ‘Ik bel gewoon een taxi of zo. Ik bedenk wel wat. Echt, het komt goed.’ Ze kijkt naar de lichtbun-

del die tussen de bomen danst, met erachter het vage silhouet van een jongen. Emma volgt haar blik, maar het is te donker om te zien wie het is.

‘Ik vind dat je niet moet gaan.’

Abigails grijns is zo strak dat die pijnlijk moet zijn. ‘Het is gewoon voor de gein, Em. Maak je niet druk.’

Maar dat doet Emma wel. Ze is niet zo lang als Abigail, heeft niet zo’n kloof tussen haar dijen die alle tienermeisjes willen hebben; het enige wat haar vader haar heeft meegegeven, is zijn latinohuidskleur, en daaronder gaat ze al haar hele schooltijd gebukt; ze is niet zo’n meisje dat jongens meevragen het bos in, dus wat weet zij nou helemaal? Toch schudt ze haar hoofd, terwijl ze in het duister tuurt. ‘Ik wacht hier wel op je.’

‘Nee!’ Abigail haalt diep adem en trekt weer zo’n ongemakkelijke glimlach. Ze ruikt naar de aardbeiensmaak van haar Chapstick. ‘Kom op, Em, ik wil gewoon een beetje leven, oké? Het komt wel goed. Dat belóóf ik.’

Abigail Blake is zeventien en gelooft, net als alle meisjes van haar leeftijd, dat ze het eeuwige leven heeft. Diep vanbinnen gelooft Emma dat ook en daarom laat ze haar vriendin daar achter, waar het platgetrapte gras van het veld overgaat in het bos, en sjokt ze langs de Tall Bones naar haar auto. Het vreugdevuur knettert nog altijd en het licht ervan kronkelt over die bleke, torenhoge rotsblokken. De feestvierders juichen als ze bierblikjes platdrukken en in het vuur gooien, ze koeren van verrukking als de vlammen hoger de nacht in schieten.

Emma kijkt niet om. Als ze dat wel had gedaan, had ze gezien dat Abigail aarzelde, haar hand uitgestrekt, alsof ze misschien uiteindelijk toch niet had verwacht dat Emma weg zou gaan.

Er is een jongen die naar haar kijkt, vanaf de andere kant

van het vuur. Hij staart en er schuilt iets fouts in zijn blik, waardoor Emma het gevoel krijgt dat ze huivert, terwijl ze dat niet doet. Ze heeft hem wel vaker zien rondhangen aan de rand van het stadje, al sinds het voorjaar, maar ze kent hem alleen van gezicht. Een profiel zo scherp dat je er lijntjes coke mee kunt hakken, donker haar dat over de kraag van zijn versleten, leren jack valt: er is iets in zijn heupbewegingen, in de manier waarop hij zijn kin naar voren steekt, dat doet vermoeden dat hij in een vorig leven struikrover is geweest. De regen van die avond heeft de hitte van de dag gedoofd en nu hangen de pluimen rook uit zijn mond in de koele lucht als onweerswolken rond bergtoppen. Als ze weer zijn kant op kijkt, is hij verdwenen.

‘Waar heb jij uitgehangen?’ Dolly Blake drukt haar sigaret uit, terwijl haar oudste zoon zijn best doet de voordeur zachtjes dicht te duwen.

‘Nergens.’

Noah stapt uit het duister van de gang en even verstrakt Dolly, want in zijn slanke, slungelachtige postuur ziet ze dat van haar echtgenoot. Van een afstandje worden ze vaak aangezien voor elkaar – dezelfde versleten houthakkersoverhemden, dezelfde bos felrood haar, dezelfde hoog opgetrokken schouders, alsof ze bang zijn dat er iemand overheen kijkt en iets ziet wat hij niet mag zien. Maar hoewel hij met zijn tweeëntwintig jaar een man is, zijn de zachte, jeugdige trekken in zijn gezicht bewaard gebleven, terwijl zijn vader Samuel Blake die lang geleden heeft ingewisseld voor een weerbarstige baard en een verweerde huid, door het jarenlange werk in de houtkap. Dolly slaakt een zucht van opluchting.

‘Je hebt mazzel dat je vader vroeg naar bed is gegaan,’

zegt ze. ‘Wat heb je met je spijkerbroek gedaan? Die is smerig.’

‘Heb je niks mee te maken.’

Boven hem hangt een groot, met edelstenen ingelegd kruis aan de muur, dat Dolly’s schoonmoeder haar gaf toen ze bijna een kwarteeuw geleden trouwde. Erachter, weet Dolly, zit een gat, waar Samuel zijn vuist door het pleisterwerk heeft geslagen.

‘Niet zo brutaal, jongeman,’ zegt ze, maar ze kijkt niet naar haar zoon. Ze kijkt naar het kruis. ‘Het kan me niet schelen hoe oud je bent, zolang je hier woont, kom je op tijd thuis en behandel je je moeder met wat meer respect.’

‘Je zit Abi nooit zo op haar huid.’ Hij stapt met zijn lange, modderige benen om haar heen en roffelt op zijn bekende manier de trap op, op weg naar zijn kamer.

Dolly zucht en duwt haar nagels in haar hoofdhuid. Ze wenst dat hij niet de enige was op wie ze kwaad kan worden, maar ze weet dat ze dit nodig heeft. Anders ontploft ze nog, op een dag.

Emma zet de radio aan, een programma voor de late avond met een helderziende, die niets zegt over wat er staat te gebeuren, dus laat ze Abigail zonder verdere gedachten achter. De plassen op de landweg weerkaatsen geel in het licht van haar koplampen en de geur van het natte asfalt die door de ventilatieroosters binnendringt doet haar denken aan vetkrijtjes. Ze kent deze route goed, zelfs ’s nachts. Aan beide kanten zijn de steile berghellingen begroeid met naaldbomen, helemaal tot aan de schemerige toppen, waar de bomen gedrongener zijn en vervolgens helemaal verdwijnen, als ze de boomgrens naderen.

Na een kilometer of twee, in een bocht, vallen er gaten

in de bosrand. Dennenscheerders hebben de schors van de groenblijvende bomen aangetast en grote stukken bos zijn grijs en broos geworden. Bij daglicht kan ze tussen de dunne, dode takken door de zwartgeblakerde ruïne van het Winslowhuis zien, dat een eeuw geleden is afgebrand. Meestal kan ze door de ontbrekende ramen dwars door het huis heen kijken, en zelfs al weet Emma dat ze niets zal zien in het donker, ze kijkt uit gewoonte toch.

Er schijnt een licht.

Iets licht op achter een oud raamkozijn. Emma mindert vaart, maar de lichtbundel beweegt plotseling wild en wordt dan gedoofd.

Dit zal ze de politie vertellen als ze haar uiteindelijk ondervragen, en ze zal alle laatste, dierbare details over Abigail prijsgeven.

Het vreugdevuur is uitgetrapt en de zwarte cirkel die overblijft, lijkt op een plek waar een ufo is geland. De Tall Bones staan als silhouetten tegen de nachtelijke lucht, die zilvergrijs is van het maanlicht. De feestvierders zijn vertrokken naar Jerry Maddox' caravanpark, of hebben zichzelf in de auto's van hun vrienden gepropt en zijn door de bossen naar huis gereden, dus is er niemand die het hoort als er een schot klinkt.

Morgen is het zondag en de Blakes kunnen zich nog niet voorstellen dat ze zonder Abigail in de kerk zullen zitten, in hun gebruikelijke rij eenzame plastic klapstoelen. Morgen is het zondag en Emma zou Abigails haar blonderen, want Abigail is het zat om een rooie te zijn, ook al zullen haar ouders zeggen dat ze er sletterig uitziet. Morgen is het zondag en Emma ligt wakker, ze luistert naar het gehuil van de prairiewolven en wenst dat ze een van hen was. In de ochtend zal ze op haar telefoon kijken, waarop geen

enkel geruststellend bericht van Abigail, dat ze veilig is thuisgekomen, te vinden is. Haar ogen zullen op dat doosje haarverf vallen, dat ongeopend op haar ladekast staat, en ergens zal ze het weten.

Aan het einde van de week kijkt Abigail iedereen met een afwezige grijns aan vanaf de honderden flyers die aan telefoonpalen of op prikborden van de kerken zijn geniet, flapperend in de bergwind van de Rocky Mountains. Samuel Blake zal met de politie het bos in gaan, waar hij de naam van zijn dochter tegen de bomen schreeuwt. Noah schrobt de vlekken uit zijn broek totdat zijn vingers zeer doen en Emma zal het doosje haarverf verstoppen onder haar bed. Dolly zal, zuigend aan een sigaret, haar schilferende hoofdhuid masseren, terwijl ze naar het grote kruis staart, waarachter het gat in de muur schuilgaat en ze zal bang zijn dat nu alle verkeerde dingen aan het licht zullen komen.

2

‘Zit stil, Jude.’ Dolly pakt haar jongste zoon bij zijn kin en houdt hem vast, terwijl ze concealer op de blauwe plekken rond zijn oog dept. Hij krimpt ineen, maar het enige wat zij doet is hem hoofdschuddend steviger beetpakken, met haar wijsvinger en duim diep in zijn vel gestoken. ‘Dit heb je helemaal aan jezelf te danken. Je weet hoe je vader is als je hem vroeg wakker maakt.’

Samuel zal het niet leuk vinden, die make-up. Geen zoon van mij draagt make-up, zal hij zeggen. Met zijn tweeënzestig jaar is hij oud genoeg om haar vader te kunnen zijn, en die scheidslijn is soms vaag genoeg, zodat Dolly doet wat hij zegt zonder er vragen bij te stellen. Maar vandaag gaat het anders. Hij zal die make-up niet leuk vinden, maar het is beter dan dat iedereen in de kerk naar hen staart en fluistert achter hun bijbel. Geen wonder dat de dochter is verdwenen, zeggen ze dan, van een huishouden als dit. Geen wonder dat de dochter dood is.

Dood. Ze hoorde dat het woord een paar dagen geleden werd gemompeld in de Safeway, in het pad met diepvriesproducten. Meneer Wen van de slijterij en Carla Patterson, van wie Abigail les heeft gehad in de brugklas, spraken het zachtjes uit onder het gezoem van de tl-buizen en koelkasten, misschien in de hoop dat niemand hen zou horen. Ze hadden in elk geval het fatsoen om schuldig te kijken toen Dolly met haar lege winkelwagentje de hoek om kwam. Ze zei niets, zoals ze zo vaak niets zegt, wellicht omdat ze twijfelde hoe ze zich erbij voelde.

Dood. Dat klonk als een punt aan het einde van een zin. Ze zag voor zich hoe ze een telegram stuurde waarin alle punten waren vervangen door 'dood': HET KOMT HELEMAAL GOED MET ABIGAIL DOOD ABIGAIL KOMT WEER TERUG DOOD. Op dat moment was het nog maar een week geleden dat haar dochter van de aardbodem was verdwenen, maar voor Dolly voelde alles lang en stroperig, alsof de tijd werd uitgerekt als karamel in zo'n oude machine die je soms in de etalage van een snoepwinkel zag.

Precies twee weken nu, en Dolly is bijna elke dag naar de supermarkt geweest, waar ze haar gewicht laat steunen op de stang van een winkelwagentje, dat haar vervolgens meevoert. Meanderend door de winkelpaden heeft ze tenminste iets te doen. Ze weigert te worden als die vrouwen in films, die knettergek thuiszitten, in de hoop dat de telefoon overgaat. De tijd gaat verder en dus, denkt ze, kan het nog niet het einde van de zin zijn.

In de badkamer steekt Jude zijn onderlip naar voren, iets wat hij heeft geleerd van zijn oudere broer, hoewel ze verder verschillen als dag en nacht. Een leeftijdsverschil van tien jaar; Jude is tenger, terwijl Noah brede schouders heeft; Jude heeft donker haar, is meegaand en heeft de neiging netjes te zijn, terwijl zijn broer het vuil van het stadje meedraagt in de lijnenpatronen van zijn vingers. En dan is er natuurlijk nog Judes been. Een verbrijzeld bot, helemaal aan gort, als witheet ijzer dat te lang is bewerkt op een aambeeld. Geen enkele jongen van twaalf zou met een stok moeten lopen.

Dolly brengt nog een laag concealer aan op de gezwollen oogkas van haar zoon, maar ze kijkt hem niet aan. Arme, ongewenste Jude. Jude, van wie ze af probeerde te komen door in een kokendheet bad te gaan zitten, totdat het water vies en koud was, en een fles gin uit de drankkast

van haar echtgenoot voor tweederde opdronk, waarna ze moest overgeven. Een wrede grap van de Heer, dacht ze toen, om dit huis met nog een kind te zegenen. Ze vraagt zich nog altijd af of ze geen gelijk heeft gehad.

‘Zo,’ zegt Dolly en ze doet een stap terug om haar werk te beoordelen. Het zal een dag of twee duren voordat de zwelling is weggetrokken, maar het is haar in elk geval gelukt het aanstootgevende rood, veroorzaakt door de hand van haar echtgenoot, te verbergen.

‘Moet ik mee?’ Jude buigt zich voorover naar de grijsgerande spiegel, met vingers die hij vlak voor zijn oog beweegt, alsof hij met alle geweld de zwelling wil aanraken, om zeker te weten dat hij er zelf nog is, erachter. ‘Ik heb geen zin om naar de kerk te gaan. Iedereen zit naar ons te kijken.’

Natuurlijk kijken ze naar ons, denkt Dolly. De overgebleven Blakes hebben de afgelopen twee zondagen blikje na blikje Lone Star-bier achterovergeslagen, of door de paden van de supermarkt gezworven, of midden op de dag op bed gelegen, luisterend naar het ritmische geklik van de plafondventilator. (Dolly weet niet wat Noah heeft gedaan, maar het viel haar op dat hij vaker over zijn schouder keek dan gewoonlijk.) Gisteren werd ze evenwel betrapt door dominee Lewis, toen ze deed alsof ze de ingrediënten bestudeerde van een verpakt brood. Hij kondigde aan dat de First Baptist Church van Whistling Ridge die zondag een speciale dienst hield, zodat de gemeente kon bidden voor Abigail en de Blakes, en dat iedereen zich erop verheugde hen daar te zien. Dolly was verbijsterd dat hij zo durfde te liegen, recht in haar gezicht, terwijl ze beiden precies wisten hoe de gemeente over hen dacht. Maar het was geen verzoek, hoe vaak hij ook glimlachte en op haar arm tikte.

We kunnen bidden of anderen voor ons laten bidden,

denkt ze, en misschien is dat gevoel, te moeten kiezen tussen actief en passief, de reden dat ze vastbesloten is te gaan. Ze probeert dit uit te leggen aan Jude, maar die kauwt slechts op zijn lip en kijkt pruilend naar de vloer.

‘Misschien is Abi weggelopen omdat ze niet meer naar de kerk wilde,’ zegt hij met zoveel minachting in zijn stem dat ook Dolly hem een mep wil geven. In plaats daarvan wendt ze zich af en gaat op zoek naar een sigaret in haar zak. Haar handen jeuken om iets kapot te maken – *maak jezelf maar kapot, niet Jude. Immers, als er iemand hier iets te verwijten valt...*

‘Abigail is niet weggelopen,’ zegt ze en hij moet haar geloven, want ze is zijn moeder. Abigail zou haar nooit zomaar achterlaten, maakt niet uit wat de politie lijkt te denken. Maar Dolly’s vingers trillen als ze de sigaret naar haar lippen brengt en haar mond dichtstopt, voordat ze verder nog iets kan zeggen. Als Abigail niet is weggelopen, wat is er dan met haar gebeurd? In de klik van haar aansteker hoort ze die ene lettergreep weer. Dood.

Het is allemaal haar schuld. Dat zeggen ze op school. De gangen ruiken naar lijm en schoonmaakmiddelen, en Emma verschuilt zich in een hoek van het meisjestoilet, waar ze probeert de echo’s van hun stemmen te verjagen, terwijl ze de miniflesjes whiskey achteroverslaat die haar moeder bewaart voor reizen die ze nooit zullen maken.

‘Het is toch niet te geloven dat Emma Alvarez haar daar heeft achtergelaten?’

‘O, mijn god, denk je dat ze daarom is ontvoerd?’

‘Ze is niet ontvoerd. Ze is weggelopen met die zigeunerjongen.’

‘Niet waar. Ik heb hem vorige week nog in de lunchroom gezien.’

‘Nou, ik hoorde anders dat ze is opgegeten door prairiewolven.’

‘Ik zou mijn vriendin nooit achterlaten om opgegeten te worden door prairiewolven.’

De mascara kleurt haar tranen zwart en ze propt haar knokkels in haar mond, zodat niemand haar gesnik kan horen.

Een week na het feest bij de Tall Bones belegt Handel, de schooldirecteur, een speciale bijeenkomst in de gymzaal. Ze vraagt de leerlingen van de boven- en onderbouw om Abigail levend te houden in hun gedachten en gebeden, en hulp te bieden aan haar familieleden en vrienden. De kleine Jude Blake bijt op zijn lip en duikt weg in de kraag van zijn overhemd, alsof hij hoopt dat niemand hem opmerkt. Emma bekijkt het allemaal van onder hangende oogleden, tipsy als ze is en ze denkt: Dit is 't dan. Wij tweeën. Abigails broertje en een vriendin. Niemand anders hier herinnert zich de grasvlekken op Abi's sokken, hoe ze al die zomers op de oude bank achter in de tuin van de Blakes hebben gezeten; of hoe ze elkaars huiswerk overschreven en snoep aten waarvan je een blauwe tong kreeg. Niemand anders die haar op haar dertiende hoorde zeggen: ‘Ik word kunstenaar.’ Emma had gesnoven en gezegd: ‘Wat? In Whistling Ridge?’ en Abi had gezegd: Tuurlijk niet, en dat ze op een bus naar Denver zou stappen en nooit meer om zou kijken. Dat had destijds indrukwekkend geklonken. Abi was als iemand uit een film. Ze had met grote ogen naar Emma gekeken en gevraagd: ‘Je gaat toch wel met me mee, hè?’

Nu, in het toilet, slaat Emma nog een miniflesje achterover en ze moet kotsen als ze weer thuis is.

Die nacht droomt Emma over een roedel huilende prairiewolven in een bos. Ze ploegt erdoorheen met haar auto en het profiel van haar banden loopt vol met hun bloed. Daarna verft ze Abigails haar en met de branderige lucht van ammonia in hun neusgaten, drinken ze de bourbon van Samuel Blake. Het brándt, het brándt, zegt Abigail telkens, of haar lippen vormen die woorden geluidloos, of ze verschijnen gewoon in Emma's hoofd. Abi zoent haar en ze bloedt op Emma's lippen, over de voorkant van haar lichaam, haar borstkas, haar armen, haar handen...

Als Emma wakker wordt is het nog maar net licht. De bergen zijn donker en mistig van de recente septemberregens, en ze ruikt de opgedroogde kots in haar neusgaten, daar achtergebleven van het eerdere braken. Ze slaat haar deken om zich heen en sluipt naar de badkamer, waar ze telkens opnieuw haar handen wast, totdat die zo koud zijn dat ze die nog maar amper voelt. Melissa moet de kraan hebben gehoord, want ze komt binnen en slaat zwijgend haar armen om Emma heen. Als Emma eindelijk ophoudt met rillen, kruipen ze samen in Melissa's bed en streelt ze Emma's haar tot ze in slaap vallen – moeder en dochter, gebogen als een vreemd runenteken onder de lakens. De volgende ochtend spoelt Melissa alle overgebleven alcohol die ze kan vinden weg, maar ze zeggen er niets over. Emma's grootmoeder zei altijd: Wie zonder zonden is, werpe de eerste steen, en Melissa is vroeg oud geworden door schuldgevoel, omdat ze een man trouwde die niet genoeg van haar hield om bij haar te blijven. Dat zegt ze tenminste.

Voordat Abigail verdween, voordat ze begon te drinken, besefte Emma nooit hoeveel beslissingen een mens moet nemen om de dag door te komen. *Neem ik de moeite om te ontbijten of niet? Ga ik met de auto naar school of pak*

ik de bus? Naast wie ga ik in de lunchpauze zitten? Bij wie loop ik de grootste kans bekeken te worden alsof ik kauwgom onder een schrijftafel ben? Maar de dag beginnen met een borrel betekent dat ze maar één keuze hoeft te maken: *Ga ik door met drinken of niet?* Daarna valt alles min of meer vanzelf op z'n plaats. Ze weet dat haar moeder het goed bedoelt, maar die goede bedoelingen weerhouden Emma er niet van te huilen in het meisjestoilet. Het duurt nog maanden tot de kerstvakantie, en ze weet niet zeker of ze alle beslissingen in de tussenliggende tijd wel kan nemen.

Ze weet – ze wéét – dat het erger is als Abigail dood is. Maar haar medescholieren zeggen dat ze is weggelopen, en wie kan haar dat verwijten? En dat voelt alsof er een jagersmes in haar maag wordt gestoken, dat een groot gat in haar ingewanden snijdt. Abigail zou nooit weggaan zonder iets te zeggen. Ze zou niet op een bus naar Denver stappen en daar met geen woord over reppen. Zo laat je geen vriendschap van tien jaar eindigen, dat doe je gewoon niet. Maar goed, zou het beter zijn als Abigail dood was?

Die ochtend, nadat haar moeder is vertrokken naar de kliniek waar ze als huisarts werkt, gaat Emma niet naar school. Ze gaat naar de slijterij van meneer Wen en stopt een fles Jack Daniel's onder haar jasje. Ze is al bijna de deur uit als ze de jongen met het leren jack ziet, die haar toegrijnst vanaf het parkeerterrein, met zulke blinkende tanden dat het lijkt alsof hij messen als ontbijt eet. Iets aan hem komt haar bekend voor, en die vertrouwdheid grijpt haar zozeer bij haar nekvel dat de fles uit haar handen glipt.

Meneer Wen heeft een lief gezicht, gekreukeld als een oude lampion, en hij zegt dat hij deze keer geen aangifte doet, maar dat ze de kapotgevallen fles wel moet betalen. Hij neemt het allemaal in zich op: de uitgelopen mascara,

haar opgezwollen ogen, haar afgekloven nagels, en hij zegt dat hij hoopt dat het snel beter met haar gaat. Ze weet, zonder dat hij het hoeft uit te spreken, dat hij begrijpt hoe het is om anders te zijn in dit land. Alleen al door die gedachte – dat gevoel van breekbare solidariteit – wil ze weer in huilen uitbarsten, en op het parkeerterrein moet ze op haar auto leunen om haar hortende ademhaling onder controle te krijgen.

‘Hé, gaat ’t een beetje?’

Als ze opkijkt, staat de jongen met het leren jack naast haar. Hij bekijkt haar met zijn hoofd naar één kant geneigd en in de wind waait zijn haar omhoog alsof het veren zijn, waardoor hij op een grote kraai lijkt. Emma slikt en probeert haar ogen niet te veel dicht te knijpen terwijl ze knikt.

‘Geen identiteitsbewijs.’ Ze baalt van haar iele stemmetje, dat bijna wordt overstemd door het geraas van het verkeer op de hoofdweg.

‘Ik koop wel een fles voor je,’ zegt hij met een vaag Oost-Europees accent. ‘Kunnen we samen drinken.’

Emma haalt haar hand door haar haar en het laagje vet dat het achterlaat op haar vingers maakt haar misselijk. Over een paar jaar zullen haar medestudenten haar vertellen dat ze geen drankjes moet aannemen van mannen die ze niet kent. Zelfs nu spoken de folkloristische vermaningen door haar hoofd: niets is ooit gratis, alles heeft een prijs. Maar op dit moment is er niets fijner, denkt ze, dan licht te zien dat door een glas vol bruine whiskey schijnt, en als ze eenmaal een fles in haar hand heeft, kan ze die nachtmerrie van vannacht vergeten.

Ze snuift hard. ‘Oké. Prima.’ Alles heeft zijn prijs, maar ze kan zich nog geen voorstelling maken van de werkelijke prijs van deze ene fles whiskey. Dat kunnen ze geen van beiden.